

Mlado Jutro

št. 47.

Nedelja 1. decembra

1935

Janez Rožencvet:

Kraljevska kri

Neko popoldne je pa prelepo kraljično Zinajido iz sladkih sanj vzdramilo vrvenje in ihtenje ljudi pred gradom. V skrbeh vpraša čuvajki, kaj naj to pomeni. Nista ji hoteli povedati, a ko sta

ki jo je kralj Vladislav sprejel. In zvečer je prišel kralj Ljudomil, da prostovoljno položi za blagor ljudstva in za sinovo srečo glavo pod meč kralja Vladislava.

videli, kako jo negotovost bega, sta prišli z besedo na dan. Razodeli sta ji, kako se je njen oče, kralj Vladislav, zaklel ter oklical vojsko, in kako je kralj Ljudomil ponudil za žrtev svojo glavo,

Razodetje je kraljično Zinajido strašno zadelo. Ali še hujša groza jo je prevzela, ko je ta hip zunaj zavladala mrtvaška tihota. Bil je trenotek, ko je kralj Ljudomil stopil iz vrst svojih velikašev, pri-

pravljen, da položi glavo na pregrnjeno klado.

S povzdignjenimi rokami je kraljična prosila čuvarici, naj jo pustita ven, da obvaruje očeta nečloveškega dejanja. Toda čuvarici sta zbežali od nje in ji izza zaklenjenih vrat odgovarjali, da se morata držati kraljevega ukaza, sicer zapadeta glavi.

Nesrečna kraljična je obupno vila roke ter si želela, naj bi se zgodilo vse mogoče in nemogoče, samo da bi oče ne prelil krvi svojega kraljevskega soseda. Ko je vs azbegana sukala prstan na roki in ji je tisoč misli rojilo po glavi, si je celo zaželela, nja bi se na čudežen način spremenila v golobico, ki bi lahko skozi okno zletela.

In glej, čudodelni indijski prstan je po dolgih stoletjih na žlahtni roki kraljevske deklice izpričal svojo staro moč. Kraljična Zinajida se je v hipu spremenila v belo golobico, ki je zletela preko strehe na grajsko dvorišče.

Tam so molče stali v krogu velikaši obeh dežeja. V mučni tesnobi so pričakovali, da se zgodi to, pred čemer je bilo vseh groza, in kar so še minuto poprej upali, da se ne bo nikoli zgodilo. Zdaj je bilo vse upanje zaman, zakaj h kralju Ljudomilu na sredi je že pristopil kralj Vladislav. V roki je držal težak meč, slavni meč, s katerim je njegov junaški prednik Veljko nekdanj odrobil glavo silnemu sultanu Bajazidu.

In baš ko je kralj Vladislav nad klečečo žrtvijo dvigal meč, je priletela nizdol bela golobica ter sedla na tilnik kralja Ljudomila.

Vse je osupnilo in kralju Vladislavu je še pred zamahom zastala roka.

Ali kralj si je v divji zmedenosti zabičil, da mora izvršiti, kar se je zaklel. Opomogel si je od presenečenja ter v drugo iztegnil roko na zamah.

Tedaj je pa bela golobica kriknila: »Oče nikar!« — in pred ostrmelim kraljem Vladislavom je stala njegova hči, ki je z roko ubranila zamah meča.

»Dete, zaklel sem se, da mora moj meč orositi kraljevska kri, in pusti me, da izvršim, česar ni mogoče prekreniti!« — je obupno zastokal oče, ki si je mislil: Ne kralju Ljudomilu, ne nikomur na svetu ne more biti zdaj huje pri srcu kakor meni!

Kraljična Zinajida je pa zdaj kleče in s povzdignjenimi rokami prosila: »Oče, nikar!«

Ali morda bi bil nesrečni kralj v blazni nerazsodnosti odpahnil kraljično ter navzlic čudežnemu slučaju izvršil grozno dejanje, da ni stopil predenj stari, učeni svetovalec, ki je dejal: »Dovoli, prejasni kralj, v tem trenutku važno vprašanje! Ali je kraljična, ki kleči pred teboj, tvoja hči?«

»Seveda je«, — odvrne osupli kralj Vladislav.

»Potem si vpričo nas do pičice izpolnil, kar si se vpričo nas slovesno zaklel. Ni treba, da se pregrešiš nad življenjem svojega plemenitega soseda, zakaj giej, tvoj meč je že orosila kraljevska kri, kri tvojega deteta!«

In stari svetovalec je pokazal na meč, na katerem se je blestelo nekaj kapljic sveže krvi.

Kraljična Zinajida, ki je stegnila roko v prestrego, je s prstanom zadela na mečevo ostrino. Ostrina je razila zlato, a ranila je tudi belo roko, čeprav tako neznančno, da kraljična niti čutila ni.

»Zakletev si izpolnil, tvoja čast je rešena!« so v en glas vzkliknili domači velikaši.

Kralju Vladislavu se je pa zdelo, da se je prebudil iz strašnih sanj, in da se mu je hkrati odvalil težak kamen s srca. Odvrgele je meč, planil h kralju Ljudomilu, ga dvignil in mu v objemu dejal: »Odpusti mi, moj kraljevski brat!«

»Živel kralj Ljudomil! Živel kralj Vladislav!« so iz vsega srca zaklicali velikaši.

Medtem je dvorni zdravnik večje obvezal krvavečo ranico na žlahtni roki kraljične Zinajida pri tem še smehljala, niso bili velikaši nad njenim junaštvom nič manj navdušeni kakor nad plemenitim ravnanjem obeh kraljev.

Slednjič se je veliko navdušenje in vsestransko čestitanje poleglo in kralj Vladislav in kralj Ljudomil sta stopila s kraljično Zinajido in z vsemi velikaši vred pred ljudstvo, ki je bilo zbrano zunaj.

Vzradočenemu ljudstvu sta kralja slovesno oznanila, da ni več sovraštva med njima, in da naj zato tudi med deželama zavlada večni mir. In neutegoma

sta kralja razposlala glasnike, da oznajni spravo po obeh deželah.

Vesela vest je bila pa hitrejša od najboljših konj. Kamorkoli so glasniki prišli, povsod je vladalo namesto mučne žalosti že nepopisno veselje.

Ali še večje veselje je zavladalo v obeh deželah spomladi, ko sta se kraljevič Boleslav in kraljična Zinajida poročila.

Sila kraljev, kraljevičev in imenitnih velikašev je iz vsega sveta prišlo na to slavnost. Za kuma je bil sam kralj Dragomir. Prišel je s kraljico Tihomilo, ki je prelepo nevesto presrčno objela.

V počaščenje kuma si je izprosil ženin od očeta dovoljenje, da sme on in vsak prvorojenec rodovine poleg drugih naslovov odslej rabiti tudi naslov in grb viteza Zmajevca.

Med visokimi svati, ki so klicali ženinu in nevesti: »Naj vama ponoč in podnevi sonce sije, naj zrastejo rože po potih, kjer bosta hodila, in do konca dni naj vaju blagrujejo sirote in kralji vsega

sveta«, je bil pa tudi slikar, ki je bil naslikal za kapelo kralja Vladislava podobo svetega Jurija.

Njim zraven je sedel med kralji in najimenitnejšimi velikaši slavni mojster, čigar umetnost nam je do današnjih dni ohranila imena in obraze, ki bi bili sicer že davno pozabljeni. Dosti manj časti je užival pisar, ki je takrat pisal zgodovino kraljev in velikašev ter nam iz svojih dni napisal tudi to zgodbo. Sedel je pohlevno na koncu najnižje mize.

Škoda, da je moral sin, ki je očetovo delo nadaljeval, že zapisati, da sta trajala večna sreča in večni mir samo en rod.

Ali kakor se popotnik v temi rad ozira v daljno drobno lučko, da ne prevzame njegovega srca strah, tako se mi v žalostnih časih radi zaverujemo v zgodbe s srečnim koncem, da se našega srca ne polasti obup.

Finis.

Oba iz mošnje

Živel je nekoč kmet s svojo ženo. Žena pa je dan na dan zmerjala moža: »Starina stara, ne delaš nič, ne zaslužiš nič!»

Slednjič poide starčku potrpežljivi-

vost in gre v gozd nastavljat mreže.

Drugi dan gre pogledat in vidi, da se je ujel v mrežo žerjav. Reče mu s človeškim glasom:

»Ljubi starček, ne stori mi nič zalega, ti bom prinesel srečo.«

Starček pa reče:

»Lažeš, ti bi mi rad ušel!«

»Nak, starček, ne stori mi nič hudega, pa ti prinesem srečo. Vzemi me namesto sina, bodi moj oče!«

Starček izpusti žerjava.

Žerjav pelje starčka v svojo hišo in ga lepo pogosti. Že nekaj dni je bil starček pri žerjavu v gosteh, kar se spomni svoje žene in jo hoče obiskati.

Žerjav mu da mošnjo in reče:

»Ako kaj potrebuješ, reci: Oba iz mošnje! Pa nikamor drugam ne hodi z mošnjo in pojdi naravnost domov!«

In se ločita in starček gre proti domu. Med potoma se spomni, da bi poskusil, kaj je z mošnjo? In pravi:

»Oba iz mošnje!«

Kar poskočita dva junaka iz moš-

nje, prvi postavi mizo, drugi jo pogr-
ne s prtom in postavi jedi in pijače
na mizo. Starček je južinal, da je bil
sit, potem pa je rekel:

»Oba v mošnjo!«

In junaka se skrijeta v mošnjo.

Starček pa je imel strinjjo in jo je
hotel spotoma obiskati. Strinja mu pri-
de prijazno nasproti in ga vpraša:

»Ali greš k meni, se boš skopal!«

»Zakaj pa ne? Prav rad.«

Strinja segreje kopal, in starček se
gre kopat.

Med tem pa zamenja strinja njego-
vo mošnjo z drugo. Starček pride iz

kopeli, se zahvali strinji in gre proti
domu. Pride k svoji ženi in ji reče:

»Stara, zdaj imava pa do smrti vse-
ga dovolj. Poglej, kakšno mošnjo sem
ti prinesel!«

In zakliče:

»Oba iz mošnje!«

Ali nič se ne gane, nihče ne priko-
raka iz mošnje. Zakliče trikrat, ali vse
je bilo zastonj.

Starka ga pošteno ozmerja, zagrabi
burklje in zakriči:

»Staro mošnjo je prinesel k hiši in
zdaj še norčije uganja z mano!«

Starček se poslovil in se odpravi pro-
ti domu. Ko gre čez polje, se spomni,
da bi poskusil, kaj zna njegov mošnji-
ček. In zakliče:

»Mošnjo si izgubil? Pa vsaj nisi kam
šel?«

»Bil sem pri strinji.«

Zerjav pogosti starčka in ga obdrži

nekaj dni pri sebi. Potem pa se star-
ček zopet spomni na svojo ženo in
reče, da bi jo obiskal. Zerjav mu zo-

pet da mošnjiček in naroči:

»Dobro pazi nanj in ne pojdi ni-
kogar obiskat!«

Starček se poslovil in se odpravi proti
domu. Ko gre čez kolje, se spomni, da
bi poskusil, kaj zna njegov mošnjiček.
In zakliče:

»Oba iz mošnjel«

Kar poskočita dva junaka iz mošnje, prvi zgrabi starčka, drugi pa začne z gorjačo udrihati po njem. S težavo se zbere starček in zavpije:

»Oba v mošnjole«

Junaka izgineta v mošnjo, starček pa zdiluje in gre svojo pot naprej.

»Stoj,« reče, »moram poskusiti, kako bo teknilo strinjal«

In jo gre obiskat. Strinja je bila zopet zelo prijazna z njim in ga nagovori:

»Ljubček, ali se nočeš skopati?«

»Pa naj bol Prav rad!«

Starček gre v kopel, mošnjo pa obesi na kljuko. Strinja pa je hotela zopet vedeti, kaj zna mošnja, in zakliče:

»Oba iz mošnjel«

Kar poskočita dva junaka iz mošnje, prvi jo zgrabi, drugi pa začne mahati z gorjačo po njej. Strinja kriči, njena hči steče v kopalnico in zakliče:

»Striček, dva sta prišla in bijeta mater! Pridite pomagat!«

Striček pa se smehlja in reče:

»Počakaj malo, da se počešem.«

Kar priteče druga hči k njemu:

»Striček, hitro pridite, dva sta mater že napol ubila!«

Striček gre v sobo, kjer oba junaka iz mošnje tolčeta strinjo, ki ga milo

prosi:

»Ljubček moj, reši me! Tvoja mošnja visi v izbi na kljuki!«

Starček poišče najprej svojo mošnjo, potem šele ukaže:

»Oba v mošnjole«

Junaka izgineta, in starček vzame obe mošnji in ju obesi v izbi na obe.

»No stara, sedaj imava pa svoj živ dan vsega dovolj!«

In reče:

»Oba iz mošnjel«

In oba junaka priskačeta, pogrneti mizo in prineseta jedi in pijače. Potem reče:

»Oba v mošnjole«

Junaka izgineta, starček pa vzame obe mošnji in ju obesi v izbi na obesalnik. Potem gre na dvorišče drva sekati.

Starka pa je hotela vedeti, kaj zna druga mošnja, in reče:

»Oba iz mošnjel«

Dva junaka skočita iz nje, prvi zgrabi starko, drugi jo začne biti z gorjačo. Starka vpije, vpije, da leti skozi ušesa. Priteče starček in najde starko pol mrtvo. In zakliče:

»Oba v mošnjole«

Junaka nehata starko biti in izgineta, Starček pa je živel od takrat s svojo ženo v miru in prijaznosti.

Deček in medved

Deček Matijček je živel v gozdu. Bil je gozdarjev sin, ki mu je umrla žena, ko se je fantek rodil.

Matijček je bil majhen in lepo rejen, smehljajočega se obraza je tekal okoli in se v narodi veselil življenja.

Včasih, kadar ni bilo očeta doma in je sam taval po livadi, ga je spreletelo nekaj kakor dolčas in tedaj se je svoje samote kar prestrašil.

Pa je prihajal k njemu iz hoste pod mrak mlad medved ves prijazen, neumen in smešen ter se z njim igral.

Ko sta se nekega dne pod večer spet igrala na gozdnem parobku za hišo, je medved zarenčal:

— Matijček! Pojdi se metat!

In pričela sta se metati. Spočetka je

deček vedno obležal, a medved je ostal zmagovalec.

Kesneje se je Matijček utrdil in je tudi sam često vrgel kosmatinca ob tla.

Leta so potekala. Deček in medved sta rasla. Večkrat sta se še rvala in metala. Zdaj je deček navadno zmagal medved, čeprav je bil nekdanji smešni godrnjavček že velik, ogromen in močen. Matijček se je zelo utrdil in spretnjši je postal.

Pa je očka umrl in deček, ki je bil zdaj sedemnajstleten, je moral s trebuhom za kruhom. Šel je po svetu. Ko je dospel na konec gozda, ga je tam čakal njegov prijatelj medved.

— Ne hodi sam, s teboj pojdem! Metala se bova pred ljudmi in služila si

bova s tem kruh! je svetoval godrnjač. In res sta jo mahnila skupaj.

Dospela sta v veliko mesto, kjer sta takoj nastopila. Ko je Matijček utrujen, toda zmagovit položil svojega prijatelja po tleh, so ljudje glasno ploskali in denarja je kar deževalo v njegov klobuk.

Tedaj se je pripeljal po cesti kraljevi avtomobil in se mahoma ustavil. Iz njega je stopil sam vladar in pričel spraševati, zakaj ljudje tako ploskajo.

Povedali so mu in takoj je želel tudi on videti dvoboj človeka z medvedom.

— Kralj naju hoče videti kako se boriva! Kaj naj storiva? je vprašal Matijček tovariša.

— Če hoče gledati najin dvoboj, ti mora dati hčerko za ženo, sicer naju ne bo videl, kajti trudna sva in počitka potrebna! je zamrmral medved.

Matijček je kralju res tako odgovoril.

— Kaj, da si drzneš kaj takega sploh izreči? je zavpil vladar in že so zgrabili mladeniča stražniki, ki so stali v bližini.

Se tiste dni je bil gozdarjev sin obsojen na smrt. Pred njegovo ječo pa je ležal medved, si mirno lizal svoje močne šape in mežikal.

Prispeli so vojščaki, da bi odvedli mladega obsojenca na morišče, kjer bi mu moral rabelj odsekati glavo.

Pa je vstal medved in zarenčal, da so se volakom zašibla kolena in se stresle hlače, da so jo pcedili kakor politični kužki.

Le najhrabrejši je počakal, da se je medved pomiril in spet legel. Ko se mu je videlo, da mrcina počiva in se ne briga zanj ter ga ne vidi, je dvignil težko sekiro in lopnil na moč po medvedu.

Kosmatinec je zarenčal in skočil kvišku. Isti hip je pala raz njega koža in že se je nasmehnil mlad junak s krono na glavi. Odhitel je v grad h kralju ter mu povedal, da je njegov sin, ki ga je zaklela stara čarovnica, ki jo je kralj izgnal iz dežele ko je bil on, kraljevič še otrok.

In potem je mladi princ omenil očetu, da ga je rešil samote mali Matijček s katerim se je vedno igral, kajti sicer bi bil moral v tisti mrki hosti od strahu umreti. Priznal je očeta, da je le on

svetoval dečku, naj zahteva njegovo kraljevsko sestrico Milico za ženo, ker je vedel, da bo potem rešen tudi sam.

Kralj je poklical kraljico in hčerko. Vsi trije so solzni objemali rešenega princa in se veselili velike sreče.

Ker je bil Matijček lepi princeski Milici všeč, je kralj napravil res svatbo, kamor so povabili tudi mene in mi postregli s tolikimi dobrimi jedaçami, da se mi še zdal sline cede, če se spomnim nanje.

Lisica kraljica

Lisica je bila silno nevoščljiva levu moči in veljave, ki jo je imel kot kralj žval po vsej džungli. Po njenem razmišljanju je velika pogreška in krivica da tiči živalska krona vedno le na levji glavi. Kako bi bilo vendar lepo, ko bi bila vsaj za nekaj časa prenešana čast nanjo, na zvitorepko, ki je glede telesne moči napram levu sicer neznatna, toda po prefriganosti pa živalskega kralja daleč presega, vsaj tako misli ona.

Rujavka misli in studira...

»Hm, te neumne živali, saj ne vedo, kaj je prav. Mene ne bi marale seveda ne... Pa, kaj velja, ko bi se kar sama od sebe proglasila za kraljico...!«

Urno splete iz vejic in bičevja krono, si jo natakne na glavo, gre med živali in se proglasi za kraljico.

»Ali pa bo s tem zadovoljen mogočni lev«, so jo vpraševale živali.

»To hočem že sama urediti. Takoj grem k njemu«, reče oholo novopečena kraljica, ki je res tako predrzna, da se odpravi v levji brlog.

Lev se ravno odpravlja na lov. Lačen je in zato slabe volje. Nemalo pa se začudi, ko stopi zvitorepka, našemljena s krono predenj.

»Vedi in upoštevaj«, začne prevzeto, »da sem odslej kraljica živali jaz! Vem, da si po telesu močnejši a ne bojim se te! Prepričana sem, da mi boš kot kavalir, pustil nositi krono prav do moje smrti!«

»Nisi se motila v meni«, odvrne dostojanstveno lev. »Nosi krono do svoje smrti!«

To rekši zgrabi lev predrzno zvitorepko in jo s krono vred pohrusta.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam med Tvojimi Jutrovčki. — Opisati Ti hočem, kako sem se nekdanj prestrašil, ko smo se peljali v avtomobilu. Bilo je takole: peljali smo se skozi noko vas. Tisti mah nam priteče naproti vihrav štiriletan deček in zažene kamen proti avtomobilu. Zadel je šipo, ki se je razbila, drugega se nam ni nič zgodilo. Vendar sem se pa takrat hudo prestrašil. Lepo Te pozdravlja Tvoj

Vladimir Stare, uč. IV. a razr. na
Grabnu v Ljubljani

Dragi stric Matic! Sem še majhna punčka. Nimam še prav pet let, vendar se živo zanimam zate, striček, in za Tvoje lepe pravljice v »Mladem Jutru«. Najrajši bi videla, če bi vsak dan dobila »Mlado Jutro«. Ze ves teden se veselim nedelje in kadar pride »Mlado Jutro« mi mora prinesiti mamica Tvoj list na posteljo, da si hitro ogledam slike. Pravljice mi pa mamica prebere pri kosilu. Rada bi Ti kar sama pisala, vendar pravi mama, da bi Ti ne znal čitati moje pisave, ker je posebna. Zato Ti piše ona in jaz ji narekujem. Kadar dorastem, bom zdravnica. Zdravila bom otroke, take, ki so tolikšni kakor jaz in moj Niko. (Niko je fantek iz gume). Zdravila bom pa tudi čisto majhne otroke, ki so še v plenica. Če boš srečal sv. Miklavža, mu naroči, da mi prinese lepo knjigo s slikami, ki si jo že dolgo želim. Če si zadovoljen striček, da Ti pišem, se bom še kdaj oglasila, saj mi je tako strašno dolgčas in mnogo bi ti še vedela povedati. Iskreno Te pozdravlja Tvoja mala prijateljica

Karmen Blaško, iz Ljubljane,
Linhartova 28

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam. Odlasal sem dolgo časa, ker sem se bal Tvojega požrešnega koša. Vsako nedeljo težko pričakujem »Mlado Jutro«. Najrajši rešujem posetnice in križanke. Najljubša povest mi je »Kraljevska kri«. Lepo Te pozdravlja Tvoj

Miran Drnovšek, dijak II. a drž.
real. gimn. v Ljubljani

SVETEMU MIKLAVŽU

O, ljubi, dobri Nikolaj,
želega bi si marsikaj.
A preveč ne,
premalo pa tudi ne.
Prinesi meni smučice,
priloži čokoladice.
Ko bo minil nam pa Tvoj god
bo zmanjkalo mi vseh dobrot.
Pa pride božič ves vesel,
ki vsega dosti bo imel.

Inka Čander, uč. V. razr.
v Hrastniku

Dragi stric Matic! Rada grem v šolo. Malo že znam pisati in brati. Verouk imam prav rada. Najrajši imam pesmico: »Na Gorenjskem je fletno«. Gospo učiteljico imam prav rada. Hodim v prvi razred liceja. Mnogo sošolk imam, s katerimi se dobro razumem. Zbirati moramo zdaj pozimi peške od jabolk za hrano ptičkom pozimi.

Dagmar Škerlj, uč. I. razr.
v Ljubljani

Dragi stric Matic! Zelo rad bi postal ko dorasem, odvetnik. Rad bi zagovarjal ljudi, ki iščejo pravice. V šoli se pridno učim. Zelo rad imam gospoda učitelja in gospoda kateheta. Najrajši se učim verouk, zato bom imel dober red v izpričevalu. Lepo Te pozdravlja

Palček Zupan, uč. IV. c razr.
na Vrtači v Ljubljani

Dragi stric Matic! Nekoč je živel lovec, ki je bil star dve leti in majhen kakor otrok. Seveda je hodil vsak dan na lov v gozd čarovnice. Ta čarovnica je bila huda na loveca. Vedno ga je sovražila in lepega dne je velela palčku, ki je bil njen sovražnik, naj ga zakolje. Pokopala ga je v gozdu in grob mu je okrasila z mesom raztrganih živali. Tako je končal žalostno svoje življenje mladi lovec.

Silva Karner, uč. ? razr.
v Celju, Kovinarska ul. 9.

Vprašanja za bistro glavice

1. Koliko tehta 1 liter vode pri 4 stopnjah Celzija?
2. Kdo je sestavil prvo uporabljivo lokomotivo?
3. Kdo je izumil kinematograf?
4. Ob kateri reki leži Kairo?
5. Kakšen naslov ima rimski škof?
6. Katera mesta imajo pokopališče za pse?
7. Kdaj se začneja novi vek?
8. Kaj je filatelija?
9. Kako so se imenovali egipčanski kralji?
10. Koliko odstotkov zemeljske površine pokriva morje?

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih številko so pravilno rešili: Vladimir Stare, uč. IV. a razr. na Grabnu v Ljubljani, Hrišbar Silvenka, uč. IV. b razr. v Ljubljani VII., Vrhovnik Zofka, uč. V. razr. v Ljubljani VII., Medvešček Dušan, uč. IV. b razr. v Radečah pri Zidanem mostu, Neda Rosina, uč. III. razr. v Mariboru, Cankarjeva šola, Muršič Marjan, dijak, v Mariboru, Weber Rozi, uč. II. razr. »Mladike« v Ljubljani, Magda Jelenc, uč. II. razr. v Veslikih Laščah, Ertl Ljudmila, dijakinja iz Ljubljane, Ponikvar Stanko, uč. II. razr. II. drž. gymn. v Ljubljani, Slavko Ferstn, uč. II. razr. mešč. šole v Medvodah Petek Branko, uč. V. razr. v Kamniku.

Natečaj zaključimo v nedeljo 15. 1. m. Imena tistih, ki bodo izžrebani za nagrade, objavimo v božični številki. Nov natečaj razpišemo meseca januarja.

H. M.: Ne moremo sprejeti. S podobnim blagom smo že obilno založeni.

I. F. Lj.: Vaš rokopis smo prepozno prejeli. Med tem smo že dobili primereno gradivo.

SMEŠNICE

Mihec in Marica hodita v prvi razred. Ko prideta iz šole domov, ju vpraša oče:

»Nu, kako je bilo v šoli?«

Dvojčka molčita.

»Ali vama je učiteljica všeč?«

»Ne!« se oglasita oba.

»Zakaj pa ne?«

Marica molči, Mihec pa zamišljeno odvrne: »Ker nič ne ve. Zmerom samo nas otroke izprašuje!«

Mihec zna računati že do deset. Zadnjič pa pride ves zbeغان domov in pravi:

»Očka, zdaj pa res ne vem, kaj je prav. Včeraj je rekla učiteljica, da je osem in dve deset, danes je pa trdila, da je pet in pet deset!«

Križanka »Konj«

Vodoravno: 1. vera v izpolnitev želje; 4. lončena piščal; 8. pravni razpolagalec.

Navpično: 1. izraz oblasti; 2. oblačilni pripomoček; 3. mestece v Dalmaciji; 5. skrajni v morje segajoči del celine; 6. veznik; 7. kavelj.

Rešitev uganke

Zapiši besedo: zemlja in postavi na črko z kljukico.

Rešitev križanke »slone«
oVodoravno in navpično: 1. mesar, 2. sir, 3. Paris.